

עין משפט
נר מצוה

[illegible][illegible]

מסורת הש"ס

(א) מִיָּה לֵימָּה (ב) נִקְטָן
 (ג) וְדַמְתָּ כִּלְיָיִךְ
 (ד) מִצִּיּוֹנוֹ עַד הַחֵץ
 (ה) וְעַד הַחֵץ
 (ו) וְעַד הַחֵץ
 (ז) וְעַד הַחֵץ
 (ח) וְעַד הַחֵץ
 (ט) וְעַד הַחֵץ
 (י) וְעַד הַחֵץ
 (יא) וְעַד הַחֵץ
 (יב) וְעַד הַחֵץ
 (יג) וְעַד הַחֵץ
 (יד) וְעַד הַחֵץ
 (טו) וְעַד הַחֵץ
 (טז) וְעַד הַחֵץ
 (יז) וְעַד הַחֵץ
 (יח) וְעַד הַחֵץ
 (יט) וְעַד הַחֵץ
 (כ) וְעַד הַחֵץ
 (כא) וְעַד הַחֵץ
 (כב) וְעַד הַחֵץ
 (כג) וְעַד הַחֵץ
 (כד) וְעַד הַחֵץ
 (כה) וְעַד הַחֵץ
 (כו) וְעַד הַחֵץ
 (כז) וְעַד הַחֵץ
 (כח) וְעַד הַחֵץ
 (כט) וְעַד הַחֵץ
 (ל) וְעַד הַחֵץ

אלנמ"ס פוטויש"י
[פוטויש"י]. תולדה
(אלנמ"ס היא סלה ערביח).

[illegible]

והוא כפן והלץ. על שפת הנוז: לידע אם זכר אם נקבה. וזהו הקובץ או מבני הכית היה ושלחונו שם להגיד לאמנו מה טיבו ותבניתו בין טומאת וטהרה זכר למי טומאת וטהרה נקבה וזה זכר"י איתו הבין על זהות נפש לא יטמא והלץ בן צבור והנפל על ראש וטיהרוהו ממחלה על המה: **שחולדס** וברדלס **מליון** שם. וסמך חור חולדה וברדלס פומח טפח הוא וגירדיו לחור ולן האהל: רוח הפילה שפיר מלך רוח אום ממלך אום נפל היה כלומר לכל אלה הולך שמה רוח הוא ואידי ואין כאן לא טומאת זכר ולא טומאת נקבה ואם אלה שוא וולד לרביע לראות אם זכר אם נקבה: **שוואי גרדיו**. ממוחקין אין בך ולן דמי למחמיו דקתי שחולדס ה' חיישין דנהי דודאי אכלה לא אמר אכל גירדיו לחור שלהן אמר: **ברדלס** אלגמס פשוטיש: ומה שמשיר. אחר בדיקה מחלילתו ייחזק בנשע: **בשלה עשר**. רישא דקמיין אין חוששין בבדיק בשלה עשר שמאי פת הרבה לחולדה בחור המים ומה חושש לשיר וסיפא דהיא מן דהי ויכין ללא חמיל החולדה פת הרבה בבחים כמות שהיא רגילה משירא: וכי חולדה נביאה היא. לתת לב על קן ולראות אם הוטל וידועת שלא יאפו עור היום: **שפוטל פנינו**. ויהא דחיוני וכן כדריך חיישין: וימלא טעם. דהכא ודאי איכא למחש דהא מוכחא מילתא שנטלה פרוסה אחת: **טעם ליצורין** בו. פסיקא לכותה בו: **ואתא עכבר וסקל**. ונכנס לבית פנינו ולא ידעין אי חמך סקל וכיון דחיינא לריכין את לבדוק או דילמא מלה סקל: **היינו טעם חנויות**. דקיימאן לן בכו לקמיין טעם קבוע שנטלו ממקום קבוע אין הולכין בו אחר הרוב אלא הרי הוא במחלה על מחלה וספק איסורא לחומרא: **פירש**. פרוסה מחמת מן הליצורין לחם מן האות ולא ידעא מלה מייחיה פירש ואחא עכבר ושקליה ונכנס לבית: **היינו פירש**. דמתי"ט דחשע חנויות דהיכא ללא לקחו במקום קבוע הולכין בו אחר הרוב: **ולקח מאחת מהן**. בתוך המעות ספקו קבוע אסור לך קבוע במחלה על מחלה נידון דנפקא לן מן וארז לו וקס עליוהי (נכפ) בתרא דיומא (פד) ובפיק דכחיות (טו): **ובנמלא**. כשר הנמלא צדקת דין פרוסה הלא הרוב לך דפרש מרובה פירש דמיון דפרש אין כאן מורס קבוע: **שמי קופות**. דבר זה אני יכולין ללמדו ממעט שמי קופות דתלין לקולא: **ולפניו שמי סאין**. של פירות: **ופלנו אלו למדן אלו**. הסאין לחור אלו הקופות וידוע לנו שהלמד נפל בזה ואחד בזה ואין ידוע אי זה בזה וזה בזה: **הרי אלו חסרין**. מרוב שם ה' ה' חסרין החלוץ

ספק גרדוהו הדיא שעתא. ואם תאמר האי צור היכא קאי א' ברשות הכינס אפי' נפקינא אחת טהור ואי ברשות היחיד מאי משני שהטילה כמין נפל לצור והתנן (טהרות פ"ו מ"ד) כל פסיקות וספקין דפסיקות שאמה יכול להכריע ברשות היחיד טמא ויש לומר דגרירת חולדה וברדלם היו ספק הכרעל דכפי' לעיל אומר ר"י דצ"ל דרגלי הכסן היו ברשות הכינס וצ"ע ומחריבין ליתא פתח טפה דליתא פתח טפה (חמשי) פתח מועלת גרירה ויהא פתח טפה מביא את העומאה ואי דרגלי ברש"י היחיד נמיט שמה דגררוהו ועוד רגלי וטומאה נוקעת ועולה גזר דרגלי כסן ברשות היחיד היו וגררוהו ואכלוהו היו ספק הרעיל:

ולא חיישינן אחרונה. הא לא פריך דניחוש לחולדה אפילו מביט ליתא דצ"ב אין לדבר סוף דאי אפשר לומר יבדוק אחד קודם אחריו ואיכא למיחש שמה הכיאה חולדה מביט שאין בדוק לבדוק אלמא ממקום למקום פירור דהיינו בזהות הכיב עמנו כמין ולא חיישינן לחולדה בזהות בית עמנו:

משיירת ויהי היכל דלא חזין לא
חשיבין ויהי דלפי' גררה פסע שאין
משיירת אבל היכל משיירת חשיבין
מיון דפעמים משיירת וצ"ד לעולם
משיירת ואפי' לא חזין חשיבין וגבי
בשר אפילו חזין לא חשיבין דלעולם
לא משיירת ואפי' אחי' כרבי יוצא:
היינו השע הנתיבות. לפי מה שפירש
לענין בדיקה לא נהירא
לר"י דהיינו מייית ראיה מתעס מגויות
דבר ספקא דלוריי' ואוליין לחומרא
ובכא ספקא דרענן סוף דלמחרין
במקור מיהו י"ל דלחיי כגון של
ביטל ועוד קשה דגבי תשע מגויות
ליכא חזקה היתר אבל כהא קוממא
אחזקה בדוק דהא צדוק מיייר דאי
לאו הכי פשיטא דבעי בדיקה ונראה
לר"י דלענין שפירא עכבר נזיר
ונמלא קבין אי שרי לאכילה אי לאו
ואם תמאיר כי תמא עכבר ושקל מהכי
יצורין תמאי עכבר ליה קוממא מדי
שנא נמלא צפי עכבר נמלא צפי
גבר דכ"פ גיד העשה (חולין נה. ושם)
ספין לרב דלמחר בשר שנמלא מן
העין אסור במנומא הלך אחר הרוב
וממני שנמלא ציד נכרי ואומר ר"י
דהא משייר נכרשתי שקלא מן
הקבוע עולה הספק במקום קביעות
אבל אם לא ראינו הוה ליה כפירש
ואוליין בשר רובא והא דספין
במעורבות (נזירות דף עג.) גבי זבחים
שנמערב בתטאות הממות לא בשר
ההקל תמאי יומות כולם נכבשין
ויידיעו וימלא כל דפריש מרובא
פריש אע"פ שכבר נולד הספק במקום
קביעות שאני התם דלא הוי קבוע
אין

יכר ומדרגתו אקרי בקצוב זה ומדורגותיהם לא חשיב קצוב אלא כשהאסור ידוע במקומו ולהכי נמי גוררין הסם טפי שמא יקח מן הקצוב מנמנמא כיון ששן האסור קופה: דייבנו שתי קופות. הק' סוגיא דמזמנה דריקא ששן לשתי קופות לא אחי כר"ל דמוקי בשליה ערל (יבמות נב) להך דשמי קפוסה חולין על התמורה אלא כר' יוחנן וכו' צ"ע. אף הכהם רביה לנדיהא איש דממי חמא

מותרין לזר כבתחלה אפי' אין בקופה כדי להטלות הסאה נחלה
ומאה שאנו אומרים חולין למך חולין נפלו אלמא תלינן לקולא
היתר בהיתר ואיסור באיסור ואע"ג דליכא למימר איפסא הבא נמי
לקולא תלינן ואמרין החמץ נכנס בשאיו דרוק והמזה לנדוק:
בתרומה
א וכולה שמעתא מיירי שהכרז כל כך גדול דליכא למימר אכלתיה:
הלך